

A FEGYHÁZ IS OTTHON

Pecznyík Pál

A fegyház is otthon, rabok otthona,
bár családi légkör, nincs abban soha.
Ott nincsenek együtt szülők, gyermekek,
nem mosolyog rájuk, pólyás kisgyerek.
Embert, ember őriz, szabad: bűn-rabot,
ott a szabad mozgás szűk, korlátozott.
Nem futnak, cammognak napok, hónapok,
évek óta ülnek, rács mögött, rabok.
A bűnt elkövetni, könnyű volt talán,
ám a következmény, bús cellamagány.
Szabadságra vágyó kedves bűn-rabok,
szabadulást, búsán nem kell várnotok.
Bár fegyházban vagytok, lelketek szabad,
aki Jézusban hisz, bűn-rab nem marad!
Ha Jézusban hisztek, boldoggá tehet,
csak Ő oldozhat le, bűn- bilincseket!
Hála, hogy vannak már megtért bűn-rabok,
Úr Jézussal járó élő templomok.
Ők, rabtársaiknak Jézust hirdetik,
így válik a fegyház, templommá nekik.

Mi is rabok vagyunk, csak a cellánk nagyobb,
abban élünk, járunk, bár ránk a nap ragyog.
Erről a Bolygóról, mi ki nem léphetünk,
ha sátrunk romba dől, itt lesz majd sírhelyünk.
Újjászületetten, rabok, és szabadok,
már itt is lehetünk ragyogó csillagok.
Azok előtt: akik ma is bűnben élnek,
nem ismerik Istent, vétkezni, nem félnek.
Új életünk láttán, ők is megtérhetnek,
Isten közelében, örökké élhetnek.
Az új földön nem lesz, megbélyegzett ember,
az aranyvárosban, járhat fehér mezben.

Pecznyík Pál
Celldömölk
2009. VI. 25.